

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

Sicer je potem večkrat poizkusil prstan nazaj nesti, toda služinčad gostov, ki se je vrnila iz mesta ter pripravljala gospodi postelje, ga je vsakokrat motila. V tiski si je nesrečni kuhar želel, da bi se spremenil v vrabca ali kateregakoli neznatnega ptiča, toda želja se mu ni

In tako si radovedni kuhar iz svoje zadrege ni vedel drugače pomagati, kakor da je potisnil prstan v testo hlebca, kakršne so v kraljevem gradu vsak dan pekli za siromake. Zdaj je nesrečnejšu malo odleglo.

Vitez Zmajevac ta večer ni iskal prsta-

izpolnila. Saj bi si s prstanom niti ne mogel pomagati, če bi njegovo skrivnostno moč poznal. Kuhar ni bil kraljevske krvi, starodavni indijski prstan pa ni tratil svoje čudežne sile za navadne zemljane.

na. V gradu kralja Vladislava se mu je zdel dovolj varen pred tatovi in razen tega mu je bilo kaj več na misli. Sicer se je moral pa predvsem prepričati, če so mu orožarji in oprode pripravili vse potrebno za turnir, ter iti potem zgo-

daj spat, da se je za težko borbo spočil.

In po tej noči je napočil dan, katerega je vse napeto pričakovalo. Dan, ki je bil določen za višek vseh slavnosti, dan, ki je za tega ali onega pomenil usodni trenotek življenja, za veliko množico pa najbolj prijetno in dražljivo zabavo, po kateri naj bi se od dne do dne stopnjevano razburjenje v človeku blagodejno poleglo, nakar bi se prijetno utrujen spet lahko povrnil k opravljanju vsakdanjega življenja.

Ves čas turnirja so se vitezi pridno vadili za to tekmo. Čeprav pri teh vajah ni šlo tako zares, so vendar lahko kolikortoliko precenili sami sebe, nasprotnike in konje. Zato je nekaj prijavitelencev že prej, nekaj pa z različnimi izgovori še zadnji hip odstopilo.

In tako se je zbralo ta dan v turnirski ogradi šestnajst junakov v oklepih in šlemih na težkih konjih. Tudi konji so imeli glave in prsi z oklepi zavarovane. Za vitezi so stali njih oprode s sulicami. Teh šestnajst udeležencev so z žrebom razdelili na štiri skupine po štiri. V vseh skupinah so bili kraljeviči pomešani z vitezi. Potem so izžrebali pare in slučaj je nanesel, da je dobil vitez Zmajevca, ki je bil v prvi skupini, za prvega nasprotnika najsilnejšega viteza.

»Slaba mu kaže!« — so s prikrito škodoželjnostjo dejali zavidljivci.

»Ne, sreča ga ne bo zapustila!« so dejali drugi, ki so mlademu junaku res dobro želeli.

Tako si je mislila tudi kraljica turnirja, ki je prebledela, ko se je s temnosinjim trakom okrašeni vitez Zmajevca še enkrat zaupno ozrl k nji.

Bojevati sta se imela po dva para hkrati; najprej po žrebu, potem zmagovalc z zmagovalcem, poraženec s poraženecem in v tretje vsak s tistim, s katerim se v prvih dveh bojih še ni bil pomeril. Tako so si stali v ogradi z zaprtimi vizirji nasproti štirje vitezi, ki so tesneje poprijemali za boj nastavljene sulice in čakali znaka za spopad. S sedežev na vseh straneh ograde je zrla nanje množica plemenite gospode in zlahtne gospodične so drhtele od užitka, ki jim ga je na varnih, visokih sedežih obetal težki in nevarni boj drznih vitezov.

Trojente so zadonele in vse oči so se uprle v viteza Zmajevca in njegovega strašnega nasprotnika.

»Za čast in slavo prejasne kraljice Tihomile!« — je vzkliknil vitez Zmajevca

ter spodbodel brabantnega žrebca, da se je oblak pokadil za njim. Hip nato se je razlegel strašen tresk in zlahtnim gospodičnam se je zdelo, da se je zemlja zamajala. Zamižale so in zatrepetale, a ko so odprle oči, so videle čudo.

Obema nasprotnikoma so se sulice zdrobile, toda mladi junak je čvrsto vzdržal strašni sunek silnega viteza. Niti za las ni omahnil in tudi ni odprl vizirja. Z navdušenimi vzkliki so podžigale njegov pogum, a oprode so prinesli nove, še močnejše sulice, in viteza sta se v drugo spopadla.

To pot so močno okovane sulice izdržale ali junaka tudi. Vsem je zastajala sapa, ko so gledali, kako se udirajo konjem kopita v pesek, ko se junaka trudita, da bi drug drugega z mesta ali s sedla premaknila. Končno so pri prestopanju konj sulice zdrknile z oklepov in nobenemu se ni posrečilo, da bi jo vnovič zastavil v nasprotnikov oklep.

Zasukala sta se ter se spoprijela v tretje. Zdaj je nasprotnikova sulica spodrsnila od oklepa viteza Zmajevca, medtem ko je on nasprotnika zadel s tako močjo, da je njegov konj z zadnjimi nogami klecnil. Toda stari vitez je bil v resnici silen. Ni omahnil, temveč v hipu potegnil konja par korakov nazaj, da se popravi in plane lahko spet naprej. Ali vitez Zmajevca se je prisebno hkrati pogugal za njim, zastavil v zaletu vnovič sulico v njegov oklep, to pot na nevarnejšem mestu, pod vratom, in v trenutku se je zgodilo, česar resni ljudje niso nikoli pričakovali: Slavni in junaški vitez je omahnil s sedla, premagan od mladega, neznanega nasprotnika.

Ročno so ga prestregli njegovi oprode, da si ne bi v nerodni železni opravi pri padcu zlomil tilnika.

Navdušeno ploskanje in vzklikanje je pozdravilo zmagovitega viteza Zmajevca, in razen razsodnikov ni menda nihče vedel, kako se je boril drugi par, ki je medtem tudi že boj dokončal. Z grabljami so zravnali razkopani in razteptani pesek, nasprotniki so se premenjali in spet so se vse oči uprle v viteza Zmajevca.

Drugega nasprotnika je vitez Zmajevca že v prvem spopadu s sedla pahnjal, ker pač ni tako čvrsto sedel kakor prvi.

(Dalje prihodnjik)

Ona Slokanova :

Dušica Marjetica

Dan Vseh svetih je bil deževen in mrk ves zavit v sivi pajčolan žalosti. Zvonovi so jokali, neprestano pretresljivo jokali. Povsod, kamor si se ozrl, si srečal misel na smrt; na zapuščenih poljih, na žoitnem, umirajočem listju dreves in v mrkih obrazih ljudi, hitečih na pokopališče.

Njiva mrtvih pa je bila vsa v cvetju nocoj. Na grobovih so cvele rože, rdeče in bele, povezane v šopke in vpletene v vence. In poleg so gorele lučke. Topla, nikoli minljiva ljubezen živih do mrtvih je bila v njih.

Le grobek male Marjetice je bil zapuščen. Ne svečke ne cvetke ni bilo na njem.

sposke vile sredi mesta. Z drhtečim srcem je čakala. V vratih je zaškrtal ključ, služkinja je odprla.

»Obleko sem prinesla za milostljivo gospo. In tu je račun.«

Služkinja je prevzela obleko.

»Dobro. Račun bo pa jutri gospa poravnala. Zdaj jih ni doma.«

»Joj,« se je prestrašila, »jaz sem pa mislila, da bom takoj dobila. Kaj res vsaj nekaj ni bi mogla takoj dobiti?«
Dekle jo je jezno zavrnilo.

»Saj boste jutri dobili. Kaj mislite, da vam bo gospa dolžna ostala?«

In vrata so se zaprla.

Vsa skrušena je stala Marjetkina mama pred lepo gosposko vilo. Zaihte.

Kaj je pozabila mamica na svojo Marjetico? Ali je tako hitro zamrl spomin na njo, ki jo je nazivala svojo edino srečico?

Ne! Ne!

Daleč v predmestju, v tesni podstrešnici je šivala Marjetkina mama. Nizko se je sklanjala nad delo in hitela, hitela. Prsti so ji mrzlično in večje hiteli po mehki volneni tkanini. Skoro bo gotova obleka, ki jo je naročila lepa bogata gospa. Vso noč in ves dan je sedela pri delu, da bi bila obleka čimprej gotova. Da bi jo mogla čimprej izročiti lepi gospej in prejeti plačilo. Da bi kupila cvetja in svečk za Marjetkin grob. Da, zato je hitela.

Končno je bila obleka sešita in zlikana. Mračilo se je že, ko je pozvonila Marjetkina mama na vratih lepe go-

la je: »Marjetica, ti moja mrtva srečica, nič cvetk, nič lučk ne bo mogla mamica položiti danes na tvoj grobek.«

Odtavala je proti pokopališču. Mračilo se je vse bolj in njiva mrtvih je bila zapuščena in tiha. Samo lučke so drhtele na grobeh in cvetke so dehtele.

Hitela je mimo mramornih kamnov in križev, mimo sanjajočih cipres in žalobno sklonjenih vrb žalupek. Tam v desnem kotu prav ob zidu je bil Marjetkin grobek. Lahko ga je našla saj je bil edini, na katerem ni gorela lučka. Vrgla se je na mrzlo prst in bridko zaihtela.

»Marjetica, ti moja mrtva srečica,« je ihtela, »odpusti, odpusti svoji nesrečni mamici, ker ti ni grobka okitila s cvetkami in ni prižgala na njem lučke. Vso noč in ves dan sem nevz-

držema sedela pri delu, da bi ti mogla prinesiti cvetk in lučko, pa zaman. Marjetica dušica, odpusti odpusti.»

Tako je jokala in tožila svojemu mrtvem detetu sama ni vedela kako dolgo. Njene vroče solze so močile prst, ki je postajala vse mehkejša in toplejša. Nastala je noč, temna, oblačna. Za hip so se oblaki malo razdelili. Dve zvezdici sta se mežikaje zagledali na zemljo.

»Čigav je grob na katerem joka ta žena?« je vprašala prva drugo.

»Od dušice Marjetice — in žena, ki joka na njem je njena mama.«

Še svetleje sta zablesteli zvezdici. Lučke na grobeh so dogorevale in ugašale. Cvetke so venele in niso več dehtele. Marjetkina mama pa je še vedno ihtela na njenem grobu.

Kar je ves Marietkin grobek zažarel v silni luči in jokajoči Marietkini mami je za hip obstalo srce od začudenja. Kaj je videla: iz prsti, namočene od njenih solz so poganjale rdeče omamno dehteče rože in se v hitu razcvetale. Kmalu jih je bil ves grobek poln. Zdajci so se rože razdelile in iz njih je vstala Marjetica prav taka, kot je bila tisti dan, ko je umrla in kakršno je vse dolge samotne dni nosila njena mamica v svojih mislih in srcu. In kot

nekdaj se je oklenila mamice, se stisnila k njej in jo poljubila:

»Mamica, ti moja zlata, edina, najboljša!«

»Dete, dete moje!«

Končno se je mamica osvestila in vprašala:

»Dušica Marjetica povej mi, odkod so se vzele te rože in ta luč na tvojem grobu?«

»Ti, mamica si mi jih dala. Iz tvojih solz so vzrastle in ta luč je tvoja ljubezen sama. Kaj mi je treba drugih cvetk in luči, ko je tvoja ljubezen najlepša roža in najsvetlejša luč. Hvala ti, mamica, hvala!«

Še enkrat je objela dušica Marietica svojo mamico, potem pa je izginila.

Ko je Marjetkina mama odhajala s pokopališča so že na vseh grobeh ugašile luči samo Marjetkin grobek je žarel v luči materne ljubezni.

Zvezdici na nebu sta že vedno blesteli.

»Ali je na svetu še kaj lepšega in silnejšega kot je materina ljubezen?« je vprašala prva drugo.

»Ne!« je odkimala druga.

»Potem sva videli najlepše. Skrivja se.«

In zvezdici sta utonili za oblake.

Jesenski manevri

Sklenili smo da preživimo počitnice v šotorih, in da bi bila vsa stvar malce bolj zabavna smo ustanovili dva tabora, ki sta svoje šotore postavila dva kilometra drug od drugega, ter si nato napovedala vojno. Vendar, nikar si, za božjo voljo, ne mislite, da smo se tolkli prav vsako uro podnevi in ponoči. Čez dan smo živeli v najlepši slogi, toda brž ko se je zmrabilo, smo proglašili vojno stanje. Potem je bilo vse pri zadevanju tabora le to kako bi prevzeli nasprotnika.

V mojem taboru je bil med drugimi tudi Janez, fant od fare, in po našem mnenju tuji velik vojščak pred gospodom Gradili smo zore unov nani, toda Bog nam pomagaj! Urezali smo se. Kakor je kazalo, se je navidez zanimal le za svojega zmeta, ki ga je popravljal od zore do mraka. Ne pročnje ne grožnje ga niso mogle geniti, da bi bil nemarno reč pustil pri miru in se pri-

družil našim ponočnim izvidniškim pohodom. Zmeraj se je udeleževal vojne ša posvetovanja.

Naj smo si kakorkoli trudili in napravili še tako prevejane načrte nikoli nam ni uspelo, da bi sovražnika dobili v pest. Celo tedaj, kadar smo se na svoja izvidniška pota odpravili pozno

ponoči v varstvu teme, vselej smo sovražnika našli na mestu. Lahko si mislite, da smo se nemalo jezili! Toda nočoj smo sklenili, da ponovno poskusimo svojo srečo. Sredi noči smo se, otrpli od mraza, skobacali iz svojih spalnih

do naših vzklikni! »Gromska strela! Saj to je videti kakor svetlobni signal! To je Janezovo maslo, izdajalec!« Neslišno smo se splazili nazaj in glej, tam je stal leni Janez in manevriral s svojim zmajem. Zmaj je plaval visoko na črnem nebu, pod njim je visela žepna svetilka in dajala Morsejeve telegrafске znake! Na priloženi sliki lahko vidite, kako preprosto je prebrisanec potuhtal svoj oddajni svetlobni aparat. Vrvico, na kateri je bil pripet zmaj, je bil Janez napeljal skozi dve luknjici na žepni svetilki preko jeklenega peresa, ki je prišel v stik z baterijo, če je vrvico potegnil k sebi. Res, to si je bil imenitno izmislil! To mu moramo priznati, Morsejevo abecedo je znal veliko bolje nego mi zakaj tisto, kar je v naglici oddajal svojim tovarišem v nasprotnem taboru, smo mogli le napol

a	---	o	---	1	---
b	---	p	---	2	---
c	---	q	---	3	---
ch	---	r	---	4	---
i	---	s	---	5	---
e	---	t	---	6	---
e	---	u	---	7	---
r	---	v	---	8	---
g	---	w	---	9	---
h	---	x	---	0	---
i	---	y	---	.	---
j	---	ü	---	,	---
k	---	z	---	?	---
l	---	a	---	!	---
.	---	ä	---	:	---
	---	ä	---	:	---

vreč in se pričeli plaziti še napol speč skozi grmičevje za svojim voditeljem. Toliko da smo spanec z oči malce pregnali, smo Janezu ki je, lenoba grda ostal v svoji spalni vreči, kar pošteno zavidali sladke urice najlepšega spanja. Na nekem mestu smo se morali usta-

razumeti, tako naglo je šlo. Sicer si pa nismo prav nič belili las, da bi pobliškavajoče se znake razbrali, temveč smo bliskovito vdrli iz grmovja, da bi Janeza po vseh pravilih umetnosti temeljito premlatili. Toda v zadnjem trenutku smo dali prednost milosti in ne

viti in kreniti v stran. Tedaj smo v svoje veliko začudenje odkrili, da je nekaj v zraku, nekaj, ki se neprenehoma pobliskuje in sveti. Nekaj trenutkov smo z odprtimi usti in z razširjenimi nosnicami zijali navzgor, dokler ni nek.

pravici, tako zelo nam je bila, po temeljitejši preiskavi, vseč njegova bistra glavica. Po kratkem posvetovanju smo se proglasili za premagance in predlagali, da se za ostali del počitnic utaborimo pri sovražniku. Odslej smo

ponoči spali, mesto da bi vohunili in bili nazadnje še izdani.

Tako ni trajalo dolgo, pa smo znali vsi brez izjeme Morsejeve znake. Če se jih hočete naučiti: evo jih!

Poskusi o priliki napisati svoje ime narobe, torej v zrcalni pisavi. To je skoraj nemogoče, kajne? Če pa položiš manjši košček papirja na čelo in

poskušaš napisati nanj svoje ime, medtem ko gledaš v zrcalo, boš v svoje veliko začudenje brez oklevanja in kakor bi mignil izvedel to umetnijo, ki ti je poprej delala toliko preglavic. Pri tej stvari je zanimivo to, da z lahkoto ugotovimo, kako velika je moč navade.

Zna si pomagati. Kadar se očetu mu-di in steče v kopalnico, tedaj izrabi Peter priliko za majhno veselo vožnjo.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Ponovno se oglašam v Tvojem »Mladem Jutru«, in Ti odgovorim na vprašanje kakšen poklic sem si izbral. Izbral sem si krojaški poklic, ker ga ima že moj oče. S tem poklicem sem popolnoma zadovoljen. Da se pa ne boš čudil, ker pravim, da sem si ga že izbral, Ti povem, da ne hodim več v šolo. Prav lepo Te pozdravlja

*Josip Triplat, suknarski vajenec
Moste št. 27 p. Žirovnica*

Moj poklic ko dorastem. Najrajši bi postal inženjer. Pregledoval bi stroje v tovarnah, računal in pisal. Vendar pa ne morem nič gotovega povedati, ker ne vem kakšni časi bodo takrat in če bom sploh mogel doštudirati zakaj moj očka je že star in ljube mamice pa nimam več. Lepo Te pozdravlja Tvoj bralec »Mladega Jutra«

*Josip Cvetko, uč. II. razr. real. gimn.
v Kranju.*

Našim ljubim bratom na Koroškem! Vsi čutimo z Vami in hrepenimo, da bi Vas objeli z veseljem, s kakršnim objame mati svojega otroka. Saj vemo, da Vi otroci koroške zemlje radi mislite na naše svobodne dneve, ki jih uživamo tu v lepi Jugoslaviji. Tu živimo svobodni in veseli, ter se Vas venomer spominjamo. Pozdravljamo Vas

*Učenci V. razr. narodne šole
v Mozirju.*

Dragi stric Matic! Živela sta oče in mati. Imela sta edino hčerko Metko. A kmalu je Metki umrla mama. Njen oče se je vnovič oženil in Metka je dobila mačeho. Kmalu nato se je rodila sestra Klicalni so jo Marjanco. Metka je bila pridna, dobra in ljubezniva a Marjanca lena in hudobna. Mati je ljubila Marjanco a Metko je sovra-

žila. Nekoč ji je rekla mačeha sredi zime, naj gre v gozd po kostanj. Jokaje je Metka vzela košarico in odšla. Gajzila je dolgo po snegu a kostanja ni dobila nikjer. Žalostna se je vrnila domov k mačehi in potožila, da ni mogla nikjer najti kostanja. Hudobna mačeha je napodila ubogo deklico od hiše. Potrta je Metka zapustila dom in šla služiti k dobrim ljudem za pastirico. Tam je živela bolj srečna kakor doma. V mraku zjutraj je odgnala 3 krave, 2 kozi in 2 ovci na pašo in zvečer, se je s svojo čredico vesela vrnila. Bila je zdaj vedno srečna in zadovoljna. Marjanco in mačeho je Bog kaznoval s tem da je Marjanca oslepela.

Prav lepo Te pozdravlja, dragi stric Matic, Tvoja

*Ani Pavlin, uč. IV. razr. vadm.
v Ljubljani, Kumanovska 21*

Dragi stric Matic! Pošiljam Ti sliko »Videm pri Krškem« in spis »Dogodek iz mojega detinstva«. Pišem Ti šele prvič in Te prosim, da mojega pisma ne vržeš v koš.

Dogodek iz mojega detinstva. Bilo mi je nekaj čez leto dni. Moj oče se je pripravljal, da gre v bližnje mestece Koštanjevico po opravkih. Jokal sem, ker sem hotel iti z njim a mi nič pomagalo. Oče se je zmuznil iz hiše, med tem ko me je mama ujčkala. Vpregel je konja in se odpeljal. Ko mu je mama čez čas nehala ujčkati se še zmerom nisem potožil. Zunaj je bilo grdo vreme a jaz sem jo kar ubral za očetom. Oče, ki je bil tedaj že dva kilometra od vasi se je spomnil, da je doma nekaj pozabil. Obrnil je konja in se vrnil proti domači vasi. Med potjo je pa srečal mene, vsega premočenega in premrlega. Hotel me je posaditi na voz a jaz sem se obrnil proč in rekel:

»Doben atek, kaj me pa nisi pocakal!«
Lepo Te pozdravlja

*Jože Stritar, uč. III. razr. mešč. šole
v Krškem*

Prva paša. Lansko leto sem bil v Ljutomeru na počitnicah. Bili so lepi dnevi, ki sem jih tam užival. Pasel sem dve kravici ob robu gozda. Težko sem se privadil živine. Izprva je šlo prav težko. Nekega jutra ženem, kakor po navadi, krave na pašo. Toda krav nisem mogel spraviti naprej. Pri vsaki njivi so se ustavile. Pri sosedovih so osmukale koruzo, pri Zvonarju so pa pulile repo. Kmalu je prišel mestni glavar, ki je vse to videl, in me tako oštel da sem sklenil, da ne bom več gnal živine na pašo.

*Ocvirk Vasilij, uč. II. a razr. mešč. šol.
na Viču — Glince c. XIII. št. 6*

Jesenski čas. Vreme se je ohladilo. Prišla je hladna jesen. Listje je začelo rumeneti in odpadati. Medved si je že pripravil svoj brlog za zimsko spanje. Nastlal si je z listjem in si napolnil svojo klet s hrano. Ptičice so v slovo zapele pesem:

»Mrzla jesenska sapa je pripihala
in nas v južne kraje pregnala.«

*Kotnik Vida, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje*

JADRANSKO MORJE

Oj, ti prelepi naš Jadran
kako si lep in krasan!

Ves svet Te slavi
in videti te želi.

Rad bi te videl tudi jaz
v vsej sinji krasoti!

Pri nas jesen je in mraz
a ti se svetiš v solnčni lepoti!

*Kotnik Maks, učenec slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje*

Dragi stric Matic! Mene najbolj veseli učiteljski poklic. Ta poklic je prav lep vendar ima kakor solnčne tako tudi senčne strani. Lepo se mi zdi otroke učiti razne predmete, med tem ko mi kričanje otrok ni posebno všeč. Podučevala bi najrajši zemljepis. Ta predmet mi zelo ugaja, ker v mislih lahko potujem iz kraja v kraj, iz države v državo. Bila bi stroga, dobra in pravična kar je glavno. Deco bi vodila ven v prosto naravo, naj se naskače in naskriči. Učila bi najrajši četrti ali peti razred, ker tu otroci niso več tako topoglavi, da bi se morala s kako rečjo

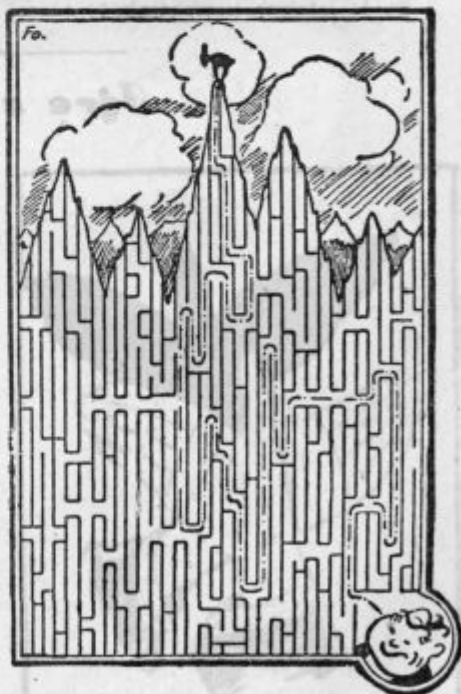
posebno truditi. Tako sem se že vživela v ta poklic, kakor da bi že krasljevale v kakem razredu. A do tega mi še dosti manjka, ker prvič nisem dobre glave, drugič je pa toliko brezposelnih učiteljev, da bi morala dolgo čakati, da bi dobila primerno službo. Zato bom morala pač počakati in se pridno učiti. Lepo Te pozdravlja

*Milena Vodopivec, dijakinja III c razr.
drž. real. gimn. v Ljubljani Črnuče št.
1 p. Ježica pri Ljubljani*

Ličnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:

Josip Cvetko, učenec II. razr. real. gimn. v Kranju, Knez Desanka, uč. III. razr. v Ljubljani, Gosposvetska c. 1, Majda Keržan, uč. V. razr. v Mariboru, Zvonko Urbas, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani, Franjo Bitenc, uč. V. razr. v Celju.

Čudežna vodica – gola je butica

Naš Vinko kupi steklenico z vonjavo, čudežno vodico: kdor plešasto glavò namaže, takoj se bujna rast pokaže.

Ta lična polna steklenica je shranjena samo za strica — le kje je mislil skrbni Vinko, da jo iztakne kosmatinko!

Ko medved z vodo se oblije, takoj se bujna rast razvije. To vam strmenje je veliko, poglejte — prosim — našo sliko!

Kako le naj kaznuje kriveca? Ni dvoma, tu je treba briveca. Po škarje seže spretni Vinko in hitro gol je kosmatinko...

Igre s sencami

REŠITEV DIAMANTA

Mož, mizar, Mozirje, žarka, rja.

REŠITEV KRIZANKE II.

Navpično: 1. tele; 2. zel; 3. v p.; 4. len.

Vodoravno: 2. zel; 3. Veles; 4. Oplenac.